

[Hjortnæs.]

rament og miljøbestemt livsholdning stille os positivt eller negativt over for det sæt af normer, som er et resultat af og et karakteristikon for det samfund, hvis struktur bygger på den private ejendomsret, men begrebet er kommet for at blive, og derfor må vi til stadighed beskæftige os med at udforme regulerende lovbestemmelser og revidere dem, vi allerede har, så de er tidsvarende og rationelle.

Tinglysningslovens § 14, som dette lovforslag vedrører, er i sin nuværende formulering ikke tidssvarende. I modsætning til, hvad der gælder for socialkontorer og skattekontorer, boligsikringskontorer og andre lignende offentlige servicekontorer, er der ikke for tinglysningskontorenes vedkommende et reelt forbrugermæssigt hensyn at tage, og derfor har jeg ikke nogen egentlige principielle indvendinger mod, at man lukker tinglysningskontorerne om lørdagen. De egentlige forbrugere er jo advokater og banker, og jeg vil umiddelbart tro, at disse to instanser vil betragte det som en fordel, at man gennemfører en generel lukkeordning for tinglysningskontorerne om lørdagen. For de samvittighedsfulde ejendoms-mæglere gælder det jo, at de er interesseret i at kunne gennemse tinglysningsbøgerne umiddelbart forud for weekendhandlerne, men jeg tror, at deres behov er dækket ind ved, at de kan se disse tinglysningsbøger om fredagen.

Jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Hans Toft: Jeg har ikke mange yderligere bemærkninger til lovforslaget, men skal blot på mit partis vegne anbefale det til folketingets vedtagelse.

Per Federspiel: Jeg kan også på mit partis vegne anbefale dette lovforslag, selv om formuleringen er lidt dunkel, idet der jo ikke udtrykkeligt henvises til lørdagslukning, som meningen er, men tales om „hver dag, tinglysningskontoret er åbent“. Det kunne jo tænkes, at en eller anden retskreds indførte, at tinglysningskontoret kun havde åbent den 29. februar, men jeg går ud fra, at dette ikke er justitsministerens hensigt, så jeg kan tiltræde lovforslaget.

Niels Helveg Petersen: I hr. Gudmes fravær og på mit partis vegne kan jeg anbefale lovforslaget. Jeg synes, det er rimeligt at give den mulighed for lørdagslukning.

Inger Lise Petersen: SF's gruppe kan tilslutte sig ministerens synspunkter med hensyn til det foreliggende lovforslag.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg kan takke for den enstemmige tilslutning og skal blot føje til for det første, at hr. Hjortnæs' citat af Rousseau får mig til at tænke på, om han måske selv skulle være ejer af et parcelhus, som han har indhegnet, eller have planer om at anskaffe sig et sådant. Det er jo sådan med ejendomsretten, at man synes altid, det er noget forfærdeligt noget, når det drejer sig om andre; når det vedrører én selv, så er det noget dejligt. Jeg vil da i hvert fald nødtigt skille mig af med noget af det, jeg selv ejer.

Over for hr. Per Federspiel må jeg nok give den indrømmelse, at vel kan forslaget lyde lidt dunkelt, men hensigten er der vel næppe nogen der er i tvivl om, og når der er enighed herom, takker jeg altså også for den tilslutning, hr. Per Federspiel gav.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om børns retsstilling. (Ophævelse af bidragsfonden).

(Lovforslaget (nr. 23) findes i tillæg A. sp. 403, fremsættelsen i tidenden sp. 478).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Inge Fischer Møller: For ikke så længe siden hørte vi hr. Maigaard beklage sig over,

[Inge Fischer Møller.]

at hans første ordførerskab kun kunne afvinge ham ringe interesse. Jeg må derfor så meget desto mere være glad over, at jeg har været heldigere.

I øvrigt har hr. Poul Schlüter, så vidt jeg forstår, udtalt, at demokratiet var i fare, fordi der var for mange skolelærere og socialrådgivere i folketinget. Jeg tror, at han kun har et fåtal af sine vælgere bag sig i denne opfattelse. At det er på høje tid, at socialpolitisk sagkyndige får et ord at skulle have sagt i dette ting, håber jeg at kunne føre bevis for i beskedent omfang. I øvrigt var det ikke for tidligt, at man som socialminister i dette land fik en socialrådgiver.

Det foreliggende lovforslag, som ganske vist ikke er revolutionerende, indebærer dog en vis oprydning i et hjørne af det store social-politiske virkespil.

Ved lov af 1937 om børn født uden for ægteskab indførte man en adgang til at ikende flere personer bidragspligt til et barn født uden for ægteskab, nemlig i tilfælde, hvor ingen kunne udpeges som far. Barnet selv eller forsørgeren havde imidlertid kun krav på ét bidrag. De overskydende bidrag indgik i en særlig bidragsfond, af hvilken der dels er blevet afholdt udgifter til forskudsvis udbetaling af bidrag samt særlige bidrag til dåb, konfirmation, uddannelse o. lign., dels ydet støtte i form af lån til en række børneforsorgsinstitutioner, hovedsagelig til byggeri. Igennem årene voksede fondens formue, og alle undtagen de bidragspligtige var glade.

Vel navnlig på grund af forbedrede muligheder for bedømmelse af faderskab gennemførtes i 1960 en ændring af 1937-loven, således at adgangen til at ikende mere end én person bidragspligt faldt bort. Dette var et hårdt slag for bidragsfonden og burde formentlig have været suppleret med et lovgivningsinitiativ som det, der nu ligger på folketingets bord.

Efter lovforslaget, som er udarbejdet af en i 1969 af socialministeriet nedsat arbejdsgruppe, ophæves bidragsfonden. Dens formue på ca. 17 mill. kr. overføres til statskassen, og udgifterne til den støtte til børneforsorgsinstitutionsbyggeri o. lign., som hidtil har været ydet af fonden, foreslås fremtidigt ydet af socialministeriet. Man

kan på denne baggrund kun glæde sig til at arbejde videre med lovforslaget i udvalget.

Til orientering for justitsministeren, som jo har arvet forslaget fra sin forgænger, vil jeg dog allerede nu pege på et par spørgsmål, som efter min mening er en nærmere undersøgelse værd.

Efter forslaget skal den forskudsvis udbetaling af bidrag foregå gennem kommunen. Det er også sket hidtil. Oven i dette arbejde tænker man sig nu tillige at lægge det efter arbejdsgruppens betænkning ikke ubetydelige arbejde med inddrivelse af bidragene, som hidtil har været udført centralt gennem landsnævnet for børne- og ungdomsforsorgen. Selv om jeg har søgt orlov fra mit hverv som socialudvalgsformand i min kommune, føler jeg mig dog forpligtet til i udvalget at søge det hensigtsmæssige i en sådan ordning nærmere belyst.

Socialreformens gennemførelse stiller i forvejen store krav til de sociale forvaltninger. Efter min mening kunne de sparsomme kræfter anvendes bedre end til noget så negativt som en nidkær inddrivelse af disse bidragsbeløb. I statshusholdningen udgør de jo kun enører; for flertallet af de bidragsforpligtede derimod betyder inddrivelsen formentlig en voldsom belastning af familien, der måske i forvejen er stærkt truet. Jeg vil derfor gå det skridt videre og foreslå eftergivelse af de resterende bidrag af denne type, muligvis ud fra et rummeligt trangskriterium. Jeg gør i denne forbindelse opmærksom på, at der ifølge betænkningen i 1969-70 ud af et beløb på ca. 2 mill. kr. i inddrevne bidrag er anvendt godt 500.000 kr. eller ca. 25 pct. til administrationsudgifter alene i fonden. Hertil kommer udgifter til politiundersøgelser m.v.

Som det vil ses, er der nok at tage fat på. Jeg glæder mig til at arbejde videre med lovforslaget i udvalget, og jeg er sikker på, at justitsministeren og socialministeren vil yde os den fornødne bistand.

Lis Møller: Bidragsfonden, som blev oprettet ved lov af 7. maj 1937 om børn uden for ægteskab, foreslås nu ophævet, således at fondens midler overføres til statskassen, som derefter garanterer udbetaling af bidrag til de bidragsberettigede, og det foreslås

[Lis Møller.]

samtidigt, at ordningen fremover skal administreres af de sociale udvalg.

Jeg er enig i rigtigheden af at overføre fondens midler til statskassen. Det er administrativt for dyrt og for besværligt med for mange kasser. Men jeg synes samtidig, der må gives garanti for, at en ophævelse af fonden ikke betyder forringede vilkår for børne- og ungdomsforsorgen. Der har stadig været et betydeligt overskud i fonden, hvis formue i 1970 var på 16,7 mill. kr. Midlerne har naturligvis i første omgang været anvendt til udbetaling af bidrag til de bidragsberettigede. Dernæst er midlerne blevet anvendt til børneforsorgsmål i almindelighed, dels som tilskud, dels som lån til institutioner og foreninger, der virkede i børneforsorgens tjeneste.

Så vidt jeg har forstået, var det meningen, at der ikke skulle ydes støtte til formål, hvortil der kunne ydes støtte af andre offentlige midler, idet man fortrinsvis skulle støtte foranstaltninger af forsøgsmæssig karakter og rene forskningsopgaver. Men når man gennemgår listen i betænkningen vedrørende bidragsfonden over de lån, der er ydet, og når man gennemgår fondens regnskaber, synes jeg nok, det deraf fremgår, at der i udstrakt grad er ydet lån og tilskud, som kunne være ydet gennem socialministeriets ordinære bevillinger. Pr. 1. april 1970 var der således af bidragsfondens midler anbragt godt 10 mill. kr. som lån i børneforsorgsinstitutioner. Den stramning af budgetteringsreglerne, som er gennemført i de senere år, har medført, at fondens årlige bevillinger til børneforsorgsmål optages på finansloven og indgår i socialministeriets rammebevillinger for såvel drifts- som anlægsudgifter. Og det betyder, at en stor del af fondens midler er bundet på forhånd, og at børne- og ungdomsforsorgen regner med disse midler.

Når fonden nu ophæves, mener jeg, der bør gives garanti for, at overførslen til statskassen ikke kommer til at betyde en formindskelse af børne- og ungdomsforsorgens bevillinger. Det forhold, at der har været en forstærket tendens til at anvende fondens midler til ordinære børneforsorgsmål, har betydet indskrænkning i mulighederne for at yde støtte til forskningsopgaver og til nye forsøg inden for børne- og ungdoms-

forsorgen. Når man studerer listen over dem, der har nydt godt af disse tilskud, får man indtryk af, at der igennem årene har været en række faste kunder, som har spæret for nye, så nye forsøg ikke rigtig har haft nogen chance.

Med ophævelsen af bidragsfonden bliver der i fremtiden slet ikke nogen mulighed for at yde støtte til nye forsøg, ny socialpolitisk indsats, medmindre man vil gå ind for, at nogle af midlerne optages som en særlig rådighedssum til brug for forskning og nye forsøg. Jeg vil være glad for at få et svar på, om dette er en mulighed.

Jeg kan anbefale lovforslaget som sådant, men der er som nævnt nogle spørgsmål, som må afklares i det kommende udvalgsarbejde.

Nathalie Lind: Jeg kan på venstres vegne give tilslutning til dette lovforslag. Hvis det ikke var blevet taget et initiativ i denne sag, ville bidragsfonden jo uændret have kunnet fortsætte i hvert fald indtil 1979, hvor udbetalingerne til det sidste barn ophører. Jeg synes, det er med fuld ret, at man fra finansudvalgets side har interesseret sig for opbygningen af bidragsfonden, hvilket førte til, at den arbejdsgruppe, som er omtalt i bemærkningerne, blev nedsat i 1969. Gruppen fik til opgave at undersøge dels mulighederne for, hvordan fonden kunne afvikles, dels mulighederne for at finde anden beskæftigelse for det personale, der er knyttet til bidragsfonden.

Den første del af opgaven er løst med det lovforslag, vi behandler her i dag. Jeg synes, det er glædeligt, at gennemførelsen af lovforslaget vil betyde en mindre, men mere rationel administration. Når man læser arbejdsgruppens betænkning igennem, får man unægtelig indtryk af, at det efterhånden har udviklet sig til at være et kinesisk æskesystem, hvor den ene myndighed betaler til den anden, og derfor er jeg også tilfreds med, at der ikke fremtidig skal ske udbetaling af bidrag til en statsinstitution, hvis et af børnene — et af fondsbørnene, som det hedder — er under børneforsorg.

Men jeg har et spørgsmål, jeg gerne vil have klaret op under udvalgsarbejdet, når vi nu er i gang med at foretage en gennemgang af administrationen her, og det er spørgsmålet, om det er nødvendigt, at kom-

[Nathalie Lind.]

petencen til at fastsætte komfirmations- og uddannelsesbidrag skal ligge i socialstyrelsen, eller om vi kunne forenkle og også lægge afgørelserne heraf ud til de sociale udvalg.

Der står i lovforslagets bemærkninger, at dette forslag ikke vil medføre merudgifter. Nej, jeg håber så sandelig også, at resultatet på længere sigt vil blive en besparelse. Der er tale om, at 5 medarbejdere inden for kontorgruppen skal der findes andet arbejde til, og at én akademikerstilling kan nedlægges ved ledighed. Jeg er helt enig i det, der står i betænkningen om, at en samlet vurdering af personalebehovet bedst kan ske i forbindelse med de omgrupperinger, der sker i socialstyrelsen, men jeg synes, det må være væsentligt, at man både fra lønningsrådets og finansudvalgets side, når man skal foretage en endelig opgørelse af personalebehovet, har denne sag in mente, således at man er opmærksom på, at der ved nedlæggelse af bidragsfonden er arbejdsopgaver, der falder bort.

Jeg kan som fru Lis Møller tilslutte mig, at det er vigtigt, at der som hidtil af fondens midler kan stilles beløb til rådighed til udlån og til tilskud til børneforsorgsmål, og jeg er tilfreds med, at ministeren i sin fremsættelsestale nævner, at dette forudsættes fortsat at skulle ske. Jeg vil gerne gå ind på de tanker, fru Lis Møller fremsatte, og ønsker fuldstændig klarhed på dette punkt, idet også jeg kan se værdien af, at man netop til forskning eller forsøgsarbejde måske får en del af midlerne konverteret til en rådighedssum.

Med disse bemærkninger kan jeg tilsige en velvillig udvalgsbehandling af lovforslaget.

Valbak: Det er jo sjældent at opleve, at objekter for skatter og afgifter opgives, og det gælder ikke mindst forlystelsesafgifter. Her er en af undtagelserne. Afviklingen er godt nok snart til ende, vi kan se enden på det i dette årti, og det vil sige, at fundamentet for den særlige fond og for fondsadministrationen er ved at smuldre. Derfor er jeg på mit partis vegne enig i det rimelige i at foretage et rationaliserende indgreb nu, og principielt kan vi derfor anbefale forslaget.

Jeg er enig med fru Nathalie Lind om, at vi i et udvalg bør kunne se på den rationalisering, som der tales om i forslagets be-

mærkninger. Jeg behøver her kun at henvise til, hvad fru Nathalie Lind sagde om det punkt. Vi må se at snakke lidt om, hvorvidt der er tale om, at det er overtallige personer, der går til overkomplet arbejde, om det er inden for eller uden for personaleloft, og om det er nye opgaver og sådan noget.

Må jeg komme med en bemærkning til, som skyldes, at jeg har været med til at indbetale en del penge til denne fond. Sagen er jo, at der findes tre slags modtagere af fondsmidler og to former for ydelser. Der er for det første bidraget til børn ved deres forsøgere, for det andet er der tilskud til børneforsorgsmål, og for det tredje gives der lån til sociale institutioner af denne fond. De lån skal jo tilbagebetales, og det er her, jeg er impliceret — det siger jeg for en sikkerheds skyld — som tilknyttet den sociale højskole, der jo, hvad der fremgår af betænkningen, er den største låntager. Jeg er naturligvis glad for, at lånet kan løbe videre, sådan at Kongeriget Danmarks Hypotekbank vil tage sig af forretningerne, men ærlig talt, det er jo af og til en noget snurrig og besværlig, trekantet måde, vi klarer vores finansiering af mange opgaver i den offentlige sektor på, skal vi sige i en snæver vending. Det tjener sådan set kun til at narre os selv, og det tjener til at besværliggøre vores økonomiske planlægning og vores prioritering. Jeg synes også, vi skulle se lidt nærmere på det i udvalget, ikke fordi jeg tror på, at vi skal og kan ændre noget på det i denne omgang, men måske vi på den måde kan give et lille skub til en rimelig udvikling på det punkt. Det ville ikke være af vejen.

Kurt Brauer: Jeg kan forstå, at fru Inge Fischer Møller deler hr. Maigaards betænkneligheder ved, at folketinget somme tider beskæftiger sig med ting, som det ikke skulle være nødvendigt at tinget bruger sin tid på, og hun glæder sig over, at hun har været heldigere. Jeg synes, at fru Inge Fischer Møller har ret i, at denne sag er værdig til behandling i dette høje ting.

Der er rejst relevante spørgsmål i mine fire forgængeres taler, og de har til en vis grad taget ordet ud af munden på mig. Der er dog en tanke, som ikke har været nævnt, og som jeg vil tillade mig at nævne her, bortset fra at jeg naturligvis vil sige, at vi

[Kurt Brauer.]

har sympati for forslaget, og at det ikke skal komme an på SF, om det går hurtigt igennem et udvalgsarbejde.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren har overvejet, eller om man i ministeriet har overvejet, hvad det vil koste helt at fjerne disse bidrag. Hvad koster det skatteborgerne i dag at administrere denne skat på uheldigt gennemførte samlejer, som det jo faktisk drejer sig om? Nu har vi hørt hr. Valbak tilstå, at han er bidragyder til foretagendet her, og der er jo i sneesevis af tingets medlemmer og i hundredtusindvis af mennesker landet over, som er ramt af dette. Hvad koster det os som skatteborgere at administrere dette? Gad vide, om det går lige op, om det i virkeligheden ikke bare virker som en straf på uheldigt gennemførte samlejer.

Der må være en række fogedsager, der må være en masse retslige mellemstil osv., som man ville kunne fjerne ved helt at ophøre med at opkræve disse bidrag og simpelt hen sige, som mit parti har været inde på det i forbindelse med vores forslag om almindelig samfundspension, at det offentlige overtager forpligtelsen over for enlige mødre, over for mennesker, der mister deres erhvervssevne på grund af ulykkestilfælde, invaliditet, alderdom eller andre ting. Jeg synes, her er en tanke, som der også her er en lejlighed til at rejse.

Jeg må skynde mig at sige, at jeg må indrømme, at jeg har betænkeligheder ved min egen tanke. Den er for resten ikke min egen fuldt og helt, jeg har lånt den fra hr. Per Dich og andre SF'ere naturligvis, som oprindeligt har rejst den i vores gruppe. Men jeg har betænkeligheder ved den, fordi der er en forbindelse mellem moder og barn og fader, som måske kan gå tabt, hvis man fuldstændig overlader den slags kontrol til det offentlige, det vil jeg indrømme, men det er også den eneste betænkelighed, jeg kan se i forbindelse med simpelt hen at lade det offentlige overtage enhver forpligtelse i disse tilfælde.

Foreløbig kan SF tilslutte sig tanken om, at vi uden videre lader denne fond sløjfe.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg takker for den enstemmige tilslutning til gennemførelse af lovforslaget. Jeg vil gerne understrege de bemærkninger, der er faldet om, at regeringen hermed vedgår arv og gæld på dette område fra den forrige regering.

Der kom nogle bemærkninger især fra fru Inge Fischer Møller og fra hr. Kurt Brauer om, at man måske kunne gå det skridt videre helt at ophæve pligten til i fremtiden at betale bidrag, når der er tale om, at flere betaler bidrag til samme barn. Jeg kan sige, at tanken har min sympati. Om den også har budgetministerens, er jeg ikke i stand til at svare på, for den har ikke været forelagt ham, men jeg kan se af de spørgsmål, der er rejst, hvoraf en del jo ligger langt uden for justitsministeriets område, at det nok ville være hensigtsmæssigt, at det udvalg, som nu skal drøfte lovforslaget, får samråd både og især med socialministeren, med budgetministeren og med justitsministeren, altså undertegnede. Og jeg tror, jeg på samtlige ministres vegne kan give tilsagn om en villig drøftelse i udvalget af de spørgsmål, der er rejst.

Jeg tør ikke sige, om det er den mest hensigtsmæssige administration — det blev berørt af fru Inge Fischer Møller — der her er foreslået. Jeg kan i den forbindelse også nævne, at hr. Kurt Brauer jo rejste spørgsmålet om, hvorvidt det overhovedet kan betale sig i de sidste år — der er jo ikke så lang tid tilbage — at administrere denne ordning. Det er vi villige til at undersøge, ligesom vi naturligvis vil undersøge spørgsmålet om, hvorvidt nogen af dem, der indtil nu har haft fordel af fonden, det vil altså sige børne- og ungdomsforsorgen i særdeleshed, skulle lide tab ved den nye ordning, men det er vel nok et spørgsmål, som i højere grad sorterer under socialministeren.

Jeg må nok nøjes med disse bemærkninger, idet jeg dog til hr. Kurt Brauer vil sige,

[Justitsministeren.]

at vi har undersøgt, hvor stort provenutabet vil blive af helt at ophæve ordningen. Det drejer sig formentlig om ca. 1,6 mill. kr. årlig, men det falder jo og bortfalder helt med udgangen af 1978, hvor den sidste bidragsforpligtelse, bortset fra eventuelle restancer, vil ophøre. Så det varer nok ikke længe, inden det bliver relevant at undersøge, om ordningen overhovedet kan hvile i sig selv.

Jeg takker for de bemærkninger, der er faldet, og giver tilsagn om, at vi vil overveje dem grundigt i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat). (Beskatning ved hensiddens i uskiftet bo).

(Lovforslaget (nr. 32) findes i tillæg A. sp. 457, fremsættelsen i tidenden sp. 667).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hans Lund: Det må altid respekteres, når begåede fejl erkendes. Det er også meget prisværdigt, når skadevolderen gør sket skade god igen.

I marts 1969 vedtog folketinget flere ændringer i den oprindelige kildeskattelev. En af ændringerne vedrørte beskatningsreglerne for den længstlevende ægtefælle, og medens reglerne i den oprindelige kildeskattelev tog konsekvenserne af sambeskatningens ophævelse, genindførte man ved den foretagne ændring sambeskatning, når der var tale om dødsfald.

Den længstlevende ægtefælle blev ikke alene ramt af alt det, et dødsfald fører med sig, men blev også ramt skattemæssigt, fordi

den længstlevende blev sambeskattet med den afdøde ægtefælle.

Nu søges fejlen gjort god igen med det lovforslag, vi her har til behandling; vi går tilbage til de oprindelige regler. Det er absolut rimeligt, og jeg kan på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale.

Jeg kan også hilse med tilfredshed, at man vil give loven tilbagevirkende kraft, idet den også skal gælde, for så vidt angår dødsfald, der er indtruffet i 1970. Man går simpelt hen tilbage til 1. januar 1970, da kildeskatteordningen blev indført. Også her må vi sige, at det er rimeligt, og jeg vil blot gøre opmærksom på, at reglerne kun gælder, hvor den afdøde ægtefælle har haft indtægt. Jeg har set, at finansministeren ønsker at pålægge de skattelignende myndigheder pligt til at gøre de pågældende bekendt med de nye regler, men mon ikke skattemyndighederne i mange tilfælde på eget initiativ vil tage de pågældendes skatteansættelser op, således at man er sikker på, at alle får den ret, som de har krav på efter den nye lov?

Det kan være fristende for mig at føje et par enkelte personlige bemærkninger til; det er naturligvis for egen regning, jeg gør det. Jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg er lidt forbavset over, at man i 1969 ændrede de oprindelige regler. Man gjorde det med den motivering, at de ikke var teknisk lette at administrere, og man kan så se i dag, at det godt kan lade sig gøre, efter at man har indhentet erfaringer, dårlige erfaringer, med hensyn til lovens virkninger.

Spørgsmålet er, om ikke vi i alt for ringe grad tager den praktiske sagkundskab med på råd, når vi laver lovgivning. Jeg tror, at hvis man havde et passende panel ude i landet af de folk, der til daglig arbejder med problemerne, og lod dem se lidt på lovforslagene måske inden fremsættelsen, måske mellem første og anden behandling, så de fik lejlighed til at udtale sig, ville vi være i stand til at undgå en hel del af de huller og deraf følgende misbrug og måske også uretfærdigheder, som opstår i vor lovgivning.

Mine bemærkninger her er ganske principielle og gælder ikke blot skatteområdet, men også andre områder i vores lovgivning.

Poul Schlüter: Dette lovforslag er jo helt åbenbart skrevet direkte til melodien „Hen